

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 161/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JURKOVIČOVÁ & PARTNERS s.r.o., Domkárska 4, Bratislava, proti uzneseniam Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 54Nt/26/2024 zo 4. júna 2025 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Tos/58/2025 z 31. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 19. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami mestského súdu sp. zn. 54Nt/26/2024 zo 4. júna 2025 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) a krajského súdu sp. zn. 2Tos/58/2025 z 31. júla 2025 (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie“). V ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhuje, aby označené rozhodnutia všeobecných súdov zrušil, vrátil vec sťažovateľa na nové konanie, priznal mu finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. B1-7T/52/2019 z 9. marca 2022 (ďalej len „odsudzujúci rozsudok“) právoplatne uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov a tiež ochranný dohľad v trvaní jedného roka. V predmetnej trestnej veci uplatnil návrh na povolenie obnovy konania, ktorý bol prvostupňovým rozhodnutím mestského súdu

v spojení s druhostupňovým rozhodnutím krajského súdu zamietnutý s odôvodnením, že nebolo zistené splnenie podmienok obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ objasňuje, že novelou Trestného zákona účinnou od 6. augusta 2024 (ďalej len „novela Trestného zákona“) došlo v prípade skutku, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným odsudzujúcim rozsudkom okresného súdu, k výraznej zmene trestnej sadzby, a to k jej zmierneniu. Odkazujúc na obsah § 125 ods. 3 ústavy, dôvodí, že mu bol v pôvodnom konaní okresného súdu vzhľadom na dotknutú novelizáciu uložený nezákonný druh sankcie, ktorú bolo potrebné opätovne prehodnotiť. Argumentuje, že použitím analógie k nález ústavného súdu č. k. PL. ÚS 1/2021-164 z 27. septembra 2023 je možné dospieť k záveru, že derogačný účinok označeného nálezu je možné aplikovať aj na iné druhy trestov, ktoré boli ukladané obligatórne. Odkazuje na ďalší nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 111/2015 z 3. septembra 2015, ktorý podľa jeho mienky riešil obdobnú situáciu vo vzťahu k použitiu asperačnej zásady, keď konštatoval, že pokiaľ existuje obsahová zhoda § 41 ods. 2 Trestného zákona s § 35 ods. 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „predchádzajúci Trestný zákon“), sú súdy povinné vykladať derogačný nález aj vo vzťahu k § 35 ods. 2 predchádzajúceho Trestného zákona.

4. Sťažovateľ vyjadruje nesúhlas s postupom mestského súdu a krajského súdu, ktoré vo svojich rozhodnutiach konštatovali, že novela Trestného zákona, teda samotná zmena zákona, nie je dôvodom na povolenie obnovy konania, pričom rovnaké stanovisko zaujali aj vo vzťahu k uloženému ochrannému dohľadu, kde tiež novela Trestného zákona priniesla podľa sťažovateľa podstatnú zmenu ustanovení upravujúcich ochranný dohľad. Domnieva sa, že postup, aký zvolili v jeho trestnej veci konajúce súdy, *„diskriminuje páchatelov trestných činov pred Novelou a neodôvodnene zvýhodňuje skupinu páchatelov po Novele“*. Ilustruje, že na základe novely Trestného zákona by právna kvalifikácia jeho skutku už nebola obzvlášť závažným zločinom, ako je tomu v odsudzujúcom rozsudku okresného súdu, ale by bol tento skutok kvalifikovateľný ako zločin, a táto okolnosť by sa podľa sťažovateľa prejavila aj v zákonnej lehote na podanie návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Prezентuje názor, že by podľa jeho mienky v podmienkach novely Trestného zákona s prihliadnutím na jeho osobu a osobné pomery, keď nebol v minulosti odsúdený, bol potrestaný len podmieneným trestom odňatia slobody.

5. Podľa sťažovateľa zamietnutím jeho návrhu na povolenie obnovy konania bola opomenutá aplikácia čl. 49 ods. 1 a 3 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ktorá pripúšťa použitie nepravej retroaktivity, čo podľa sťažovateľa pripúšťa aj čl. 50 ods. 2 ústavy a tiež § 2 ods. 1 Trestného zákona.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému prvostupňovému rozhodnutiu mestského súdu:

6. Pokiaľ ide o prvostupňové rozhodnutie mestského súdu, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je právomoc ústavného súdu vo vzťahu ku konkrétnemu namietanému

rozhodnutiu alebo postupu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019). V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k prvostupňovému rozhodnutiu mestského súdu sťažovateľ disponoval opravným prostriedkom – sťažnosťou, ktorú aj využil. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako sťažnostný súd. Sťažnosť tak predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k prvostupňovému rozhodnutiu mestského súdu. Existencia druhostupňového konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o prvostupňovom rozhodnutí. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti prvostupňovému rozhodnutiu mestského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako neprípustnú.

III.2. K namietanému druhostupňovému rozhodnutiu krajského súdu:

7. Ústavný súd stabilne judikuje, že účelom obnovy trestného konania nie je revízia pôvodného konania, cieľom konania o povolení obnovy konania nie je prieskum zákonnosti postupu súdu v pôvodnom konaní (napr. III. ÚS 122/2021, III. ÚS 537/2022, IV. ÚS 474/2024). Konanie o povolenie obnovy konania sa obmedzuje len na zistenie, či vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. Všeobecný súd už nepreskúmava zákonnosť pôvodného rozhodnutia. Úloha ústavného súdu sa potom obmedzuje len na kontrolu, či všeobecné súdy pri odôvodňovaní svojich rozhodnutí postupovali ústavne konformným spôsobom, keď rozhodli o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, resp. keď zamietli sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania (napr. II. ÚS 675/2015, III. ÚS 537/2022, III. ÚS 299/2024).

8. Základným dôvodom, na ktorom sťažovateľ založil návrh na povolenie obnovy konania, bola zmena právnej úpravy, ktorá by pri súčasnom posudzovaní skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, bola pre neho s ohľadom na výšku spôsobenej škody priaznivejšia, v dôsledku čoho by mu bol uložený miernejší trest.

9. Z obsahu prvostupňového rozhodnutia mestského súdu, ako aj druhostupňového rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že súdy sa touto otázkou podrobne zaoberali a ústavne akceptovateľným spôsobom sťažovateľovi vysvetlili, že Trestný poriadok nepovažuje legislatívnu zmenu za skutočnosť alebo dôkaz, ktorý by odôvodňoval splnenie podmienok na povolenie obnovy konania. Krajský súd poukázal na relevantnú právnu úpravu, v prvom rade na ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle ktorých je možné prostredníctvom obnovy konania ako

mimoriadneho opravného prostriedku naprávať tzv. skutkové omyly, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia. V druhom rade prezentoval ustanovenia § 394 ods. 4 Trestného poriadku, ktoré umožňujú nad rámec už uvedených skutkových omylov naprávať aj stav nespravodlivosti, kde jedným z dvoch dôvodov je aj situácia, keď ústavný súd rozhodne nálezom, že zákonné ustanovenie, na podklade ktorého bolo rozhodnuté o vine, treste alebo ochrannom opatrení, stratilo účinnosť podľa čl. 125 ods. 3 ústavy, a to za predpokladu, že rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný. Krajský súd uzavrel, že sťažovateľ interpretuje § 394 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nesprávne, pretože toto ustanovenie sa týka situácie, keď ústavný súd vysloví nesúlad platného zákonného ustanovenia s ústavou, v dôsledku čoho toto ustanovenie stratilo účinnosť a sankcia, ktorá bola na základe takéhoto ustanovenia uložená, je tak vykonávaná bez právneho dôvodu. Podľa krajského súdu v sťažovateľovom prípade pri žiadnych ustanoveniach Trestného zákona, ktoré boli použité pri ukladaní trestu a ochranného opatrenia sťažovateľovi, takáto situácia nenastala.

10. Ústavný súd dodáva, že možno prisvedčiť názoru, že zákonodarca sa novelou Trestného zákona rozhodol zmierniť prísnosť postihu u niektorých trestných činov, čo však neznamená, že jeho úmyslom bolo prehodnotiť každý právoplatne uložený trest odňatia slobody, resp. aj uložené ochranné opatrenie, ktoré boli uložené podľa platných a účinných právnych predpisov do 6. augusta 2024.

11. Nemožno teda súhlasiť s tým, že by všeobecné súdy v prípade sťažovateľa postupovali arbitrárne a dôvody svojich rozhodnutí, ktoré viedli k zamietnutiu návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania, zodpovedajúco nevysvetlili. Krajský súd sa riadne vysporiadal s námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa novely Trestného zákona a s jej dopadom na jeho trestnú vec. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd uviedol vo svojom rozhodnutí dostatočne konkrétne a náležité argumenty, ktoré podporujú zákonnosť postupu pri rozhodovaní o sťažovateľovom návrhu, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich zákonné podmienky obnovy konania. Tieto jeho závery sú v súlade s aktuálnou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu (pozri napr. uznesenie sp. zn. III. ÚS 477/2025 z 19. augusta 2025).

12. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa, že druhostupňovým rozhodnutím krajského súdu bola opomenutá aplikácia čl. 49 ods. 1 a 3 Charty základných práv Európskej únie, ústavný súd poukazuje na to, že rozsudky Súdneho dvora Európskej únie (v kontexte zásady retroaktívneho uplatnenia priaznivejšieho trestu uznanej za všeobecnú zásadu práva Spoločenstva – rozsudok Berlusconi z 3. 5. 2005, spojené veci C-387/02, C-391/02, C-403/02, ECLI:EU:C:2005:270) Trestný poriadok neradí medzi dôvody obnovy konania a samotný Súdny dvor v minulosti uviedol, že z práva Európskej únie nevyplýva povinnosť rozšíriť dôvody obnovy konania aj na porušenia charty (rozsudok Súdneho dvora XC a i. z 24. 10. 2018, C-234/17, ECLI:EU:C:2018:853).

13. Vychádzajúc z prezentovaných záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa druhostupňového rozhodnutia krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

14. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu